

[Holger Andersen.]

Det vil overhovedet være af største Vigtighed at undgaa Kompetencestridigheder ved denne Lovs Gennemførelse.

De Bestemmelser vedrørende Fordeelingen af Udgifterne mellem Staten, Kommunerne og private, som den højtærede Indenrigsminister har gjort Rede for i det andet høje Ting, og som findes i Folketingsudvalgets Betænkning, kan vi for vort Vedkommende ganske slutte os til, ligesom vi med Glæde har set den foretagne Ændring i § 7, hvorefter det nødvendige Mandskab tilvejebringes paa den Maade, at de gældende Regler om Værnepligtens Udøvelse udvides til at gælde for dette ganske begrænsede Omraade, saa at den i Lovforslaget omhandlede Tjeneste kan paalægges det værnepligtige Mandskab, der ikke indkaldes til egentlig Militærtjeneste.

Det ærede 5te Medlem for 4de Kred (Stensballe) sluttede med nogle Betragtninger om, at Loven i Virkeligheden vil kræve et Supplement med Hensyn til det militære Beredskab, en Opfattelse, som jeg ganske kan slutte mig til efter hele mit Partis Indstilling over for disse Spørgsmaal. Jeg skal ikke nu komme ind derpaa, men jeg deler ganske det Ønske, at Forholdene maa føre til, at man ogsaa paa dette Omraade i stigende Grad vil erkende Nødvendigheden af, hvad Tiden kræver.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting.

Veistrup: Det er en underlig Skæbnens Ironi, at vi med den tidligere højt priste europæiske Kultur som Baggrund finder det nødvendigt i dette lille fredelige og fredselkende Land at gaa til Foranstaltninger, som i nogen Maade skal sikre Befolkningen, først og fremmest i Byerne, mod den Uhyrlighed, som den moderne Krigsteknik i Form af Luftangreb er Udtryk for; men ingen kan benægte Rimeligheden i, at der, saaledes som Forholdene har udviklet sig uden for vort Lands Grænser, foretages visse Foranstaltninger. Allerede med Loven af 1935 som Grundlag er der truffet ret store forberedende Foranstaltninger, og disse søges nu gennem det foreliggende Lovforslag fortsat og udvidet.

Den Lov, som her foreslaas, maa ifølge Sagens Natur ligesom Loven af 1935 være en Bemyndigelseslov, men selv om Ministeren faar den foreslaaede Bemyndigelse — og et Sted maa jo den afgørende Myndighed ligge —, vil der kræves et Samarbejde mellem mange forskellige Faktorer. Der maa fra

mange Sider vises Forstaaelse og god Vilje til at faa det bedst mulige ud af Foranstaltningerne, hvis disse blot i nogen Maade skal kunne opfylde deres Formaal. Jeg siger udtrykkeligt: i nogen Maade, thi ingen kan tro, det er muligt at skabe et aldeles sikkert og effektivt Værn mod de Pirater, i hvis Køl vand Død og Ødelæggelse følger. Jeg er enig i, hvad der er fremført fra flere Sider i det høje Folketing, ogsaa af den højtærede Minister, at man skal være varsom med at fremelske en Tryghedsfølelse, som vil vise sig at være falsk. Man kan etablere en Ordning med Gasmasker og Beskyttelsesrum — ikke at forveksle med bombesikre Rum, saadanne findes vel overhovedet ikke —, men absolut Sikkerhed kan ikke opnaas. Selv om absolut Sikkerhed altsaa ikke kan fremskaffes, er det imidlertid rimeligt, at man gør, hvad man kan for at mindske de Farer, som truer os.

Det er rimeligt, at man først og fremmest har haft Opmærksomheden henvendt paa de Opgaver, som er nævnt i § 4, Stk. 1: Det er Politiet, Brandvæsenet, Sanitetsvæsenet, man først og fremmest skal tænke paa, naar der er Tale om i saa vid Udstrækning som muligt at sikre Befolkningen mod de Ulykker, som kan melde sig. I øvrigt er det Mening, at der skal udarbejdes Planer, som skal godkendes af Indenrigsministeren. Nu vil disse Planer maaske ikke alle slaa til, men det er afgjort rigtigt alligevel, at der tilvejebringes et Grundlag for det Arbejde, der skal gøres, dersom Ulykken indtræffer. Sammenlignet med Loven af 1935 har Lovforslaget langt flere Detailbestemmelser, baade hvad Organisation og Samarbejde angaar, og der er ingen Tvivl om, at dersom disse uhyggelige Forhold skulde indtræde, vil en fornuftig og fast Organisation være aldeles afgørende for, om det er muligt at afværge blot nogle af de Ulykker, som ellers kunde indtræde. Jeg er derfor ganske enig med de Konservatives Ordfører om, at der maa være Enhed i Ledelsen af disse Foranstaltninger.

Ifølge Folketingets Ændringer skal Organisationen have en Leder i Spidsen med Forpligtelse til Samarbejde med en Mængde Organisationer baade af civil og militær Art. Jeg tillægger dette megen Betydning; det er noget af det allervigtigste, at der er en fast Organisation. Ogsaa private Grundejere faar paalagt visse Forpligtelser. Den væsentligste Ændring er dog efter min Opfattelse den, som ogsaa den ærede sidste Taler pegede paa, at der i § 7 indføres en Slags borgerligt Ombud, eller hvad man vil